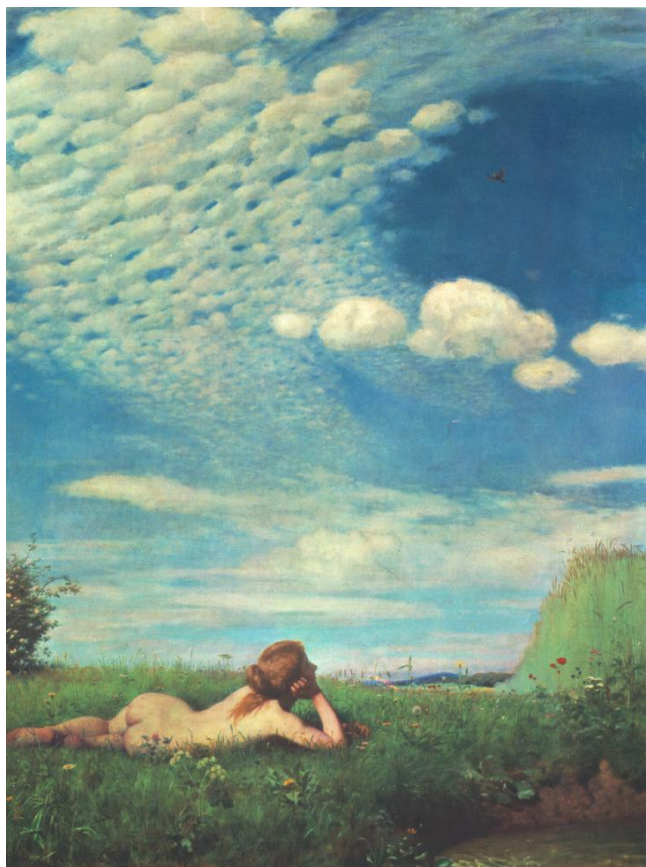

Mezey Katalin:

Ballada múlt idők szerelmeseiről

A férfiak, akik szerettek - volna,
úgy néznek rám, mint hiábavalóra,
akitől merő pimaszság, hogy él még,
aki alól rég kifutott a térkép.
És úgy legyintenek, mindenttudóan,
mintha olyasmit tudhatnának rólam,
amit a többi ember elől rejtek:
titkos fekélyt, szégyenletes förtelmet.

És elsorolják számtalan hibámat:
rossz kurva vagyok, jártatom a számat,
a becsületről sohase hallottam,
ifjat megrontok, öreget becsaptam.
És örülnek, hogy bajjal élek (mással),

és megtetéznek csapást új csapással.

S e férfiakat - mert szerettek volna -
barátaimnak képzelem azóta.
Még mindig bennem sajog a kudarcuk,
még mindig szégyenkezve látom arcuk.
S míg jobb szeretnék, hogyha nem is lennék,
engem máig lefegyverez az emlék,
az adósság, oktalan bűntudatban:
hogyan adni akartak és én nem adtam.

Ajánlás:

Herceg, ha mégis értenéd a lelket,
add meg lelkemnek azt a nagy kegyelmet,
hogy semmi kintől komisszá ne váljak,
ne csak megértsek, de meg is bocsássak.
Hogy számolatlan szedjem a kudarcot,
mint győztes hadvezér a hadisarcot.